

רעפ 30979-01-25 - סער ששי מאיר נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 30979-01-25

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון

המבקש: סער ששי מאיר
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-עפ"ת
49261-08-23 מיום 16.12.2024 שניתן על ידי
השופט העמית א' סטולר

בשם המבקש:
החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט העמית א' סטולר) ב-עפ"ת 49261-08-23 מיום 16.12.2024, בגדרו נדחה ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום (סגן הנשיא ט' פרי) ב-ח"נ 23-02-22 מיום 18.7.2023.

2. המבקש, נהג מונית בעיסוקו, החנה את מוניתו בשני מועדים נפרדים בשנת 2021 בחניונים בנמל התעופה בן-גוריון (להלן: נתב"ג), בהם אסורה חניית מוניות לפי כללי רשות שדות התעופה (הסעת נוסעים במונית מנמל התעופה בן-גוריון), התשמ"ג-1983 (להלן: כללי המוניות). לאחר שביקש להישפט, הוגש נגדו כתב אישום המייחס לו שתי עבירות חניה לפי תקנה 516(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 יחד עם סעיף 9(ב) לכללי המוניות וסעיפים 62(1) ו-68 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961.

3. המבקש הודה בעובדות כתב האישום, אך השיג על חוקיות השילוט המורה על איסור חניית מוניות בחניונים המתוארים בכתב האישום. לאחר הליך הוכחות ממושך, בית משפט השלום הרשיע את המבקש, תוך שעמד על סמכותה של רשות שדות התעופה (להלן: הרש"ת) לקבוע כללים המסדירים את התנהלות נהגי המוניות בנתב"ג. הודגש נוכח טענותיו של המבקש כי הוא לא הועמד לדין בשל אי-ציות לתמרור, אלא שהעבירה המיוחסת לו היא חנייה במקום שלא הותר לחניית מוניות. משכך, גם אם

לא היה בנמצא שלט האוסר על חניית מוניות, לא היה בכך בכדי להתיר את חניית מוניות. טענות המבקש בדבר אכיפה בררנית ואפליה נדחו אף הן בהיעדר בסיס.

4. בית משפט השלום בגזר דינו עמד על עברו התעבורתי המכביד של המבקש, הכולל 24 הרשעות שקודמות שרובן בוצעו בתחום נתב"ג, וגזר עליו עונש כספי בסך 1,800 ש"ח והתחייבות בסך 10,000 ש"ח שלא לעבור את העבירה בה הורשע.

5. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי על הכרעת הדין נדחה. טענת המבקש, לפיה לא הוכח כי החנה את מוניתו בחניונים במסגרת עבודתו כנהג מונית נדחתה, תוך שנקבע כי סעיף 9(ב) לכללי המוניות אוסר על חניית מוניות בכל מקום בנתב"ג למעט במקומות המותרים ואינו דורש מהרשות להוכיח מי נהג במונית ולאילו מטרות. בהקשר זה גם נקבע כי מדובר בעבירה מסוג אחריות קפידה, וכי אין מדובר בהכבדה שציבור נהגי המוניות לא יוכלו לעמוד בה, שכן כל שנדרש מהם הוא להסיר את סימון המונית המנוח על גג הרכב. בזאת נדחתה גם טענת המבקש ביחס לסמכות רש"ת לקבוע כללים ותקנות בשטחה. על אף האמור, בית המשפט המחוזי הפחית את סכום ההתחייבות שנגזר על המבקש לסך של 5,000 ש"ח.

6. בבקשה שלפניי, חוזר המבקש על שלל השגותיו ביחס להרשעתו ולחוקיות האיסור על חניית מוניות בחניונים בנתב"ג. בכלל זאת, טוען המבקש כי השלט שהוצב בחניון מהווה "תמרור לא חוקי" וכי האיסור על חניית מוניות מהווה אפליה פסולה בין נהגי מוניות לנהגי רכבים אחרים, כזו ש"הציבור אינו יכול לעמוד בה", כלשון המבקש.

7. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש שנגרם עיוות דין או אי-צדק מהותי (רע"פ 31502-12-24 אלמכאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (15.1.2025)). בקשתו של המבקש רחוקה מכך עד מאוד.

8. על אף האופי העקרוני שהמבקש שואף לשוות לבקשתו, היא נטועה היטב בדל"ת אמותיו. טענות המבקש ביחס לסמכות רש"ת לקבוע את האיסור נדחו כדין בשתי ערכאות בהסתמך על הדין הקיים ופסיקת בית משפט זה. יתר על כן, מאחר שקיימות דרכים בהן יכול נהג מונית להחנות את מוניתו בחניונים האמורים ולא במסגרת עבודתו, ניכר כי אין בטענות המבקש סוגיה מהותית המצדיקה קבלת בקשת רשות ערעור. נדמה אם כן, כי לא בכדי נמנע המבקש מלטעון או להוכיח כי הגיע לנתב"ג בנסיבות פרטיות.

9. אשר על כן, הבקשה נדחתה.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"ה (22 ינואר 2025).

יוסף אלרון
שופט